

ΘΑΝΑΣΗΣ ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Αίτημα φιλίας

μυθιστόρημα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

«ΣΟΚ ΣΤΟΝ ΑΘΛΗΤΙΚΟ κόσμο έχει προκαλέσει ο ξαφνικός χαμός της πρωταθλήτριας του πινγκ πονγκ Μαριαλένας Χαλκίδου, την οποία βλέπετε στη φωτογραφία. Η άτυχη εικοσιπεντάχρονη αθλήτρια έκανε τζόγκινγκ στην παραλιακή λεωφόρο, όταν για αδιευκρίνιστους λόγους βρέθηκε στη μέση της ασφάλτου και παρασύρθηκε από διερχόμενο λεωφορείο. Ο θάνατός της ήταν ακαριαίος. Σε άλλες ειδήσεις, στο 1-1 έμειναν ΠΑΟΚ και Αστέρας Τρίπολης για την πρεμιέρα των play-off της Σούπερ Λίγκας...»

Το τηλέφωνο χτύπησε.

«Έλα, ρε μαλάκα, τι γίνεται;»

Στην άλλη άκρη της γραμμής ο Βασίλης.

«Καλά» απάντησε ο Στέφανος. «Άκουσες αυτό

το φριχτό που συνέβη; Μια νεαρή κοπέλα... πρωταθλήτρια του πιναγκ πονγκ... τη χτύπησε λεωφορείο στην παραλιακή. Ήταν τόσο όμορφη...»

«Ναι, ναι. Να σου πω τώρα, τι ώρα θα πάμε για το ποτάκι που λέγαμε;»

«Τι ώρα είναι τώρα; Τρεισήμισι... Να πούμε στις εννιά, στο Iguaña».

«Εννιά. Μια χαρά!»

«Να μην το ξεφυχτήσουμε πολύ όμως...»

«Εντάξει, έλα εσύ και θα τα βρούμε...»

Μπήκαν στο μπαρ. Ο Στέφανος πρόσεξε ένα άδειο τραπεζάκι στο βάθος.

«Να, πάμε να κάτσουμε εκεί;»

«Δε θες να κάτσουμε στην μπάρα; Έχει δύο γκομενάρες και μας τσεκάρουν ήδη» απάντησε πονηρά ο Βασίλης.

«Κανείς δε μας τσεκάρει, Βασίλη, μόλις μπήκαμε στο μπαρ. Οι δύο γκομενάρες σου μας έχουν εντελώς γραμμένους. Απλώς αγνοούν την ύπαρξή μας» είπε κοφτά ο Στέφανος και προχώρησε προς το τραπεζάκι.

Αναγκαστικά ο Βασίλης ακολούθησε.

Κάθισαν. Μετά από λίγο ήρθε η ψηλή ξανθιά σερβιτόρα.

«Πώς σε λένε;» τη ρώτησε χαδιάρικα ο Βασίλης.

«Λιλιάννα» απάντησε άκεφα αυτή.

«Λιλιάννα... μμ... τι όμορφο όνομα! Από πού είσαι, Λιλιάννα; Ουκρανία; Λευκορωσία;»

«Από την Ανθούπολη. Πείτε μου, παρακαλώ, την παραγγελία σας».

«Ένα Alexander» είπε ταπεινωμένος ο Βασίλης, κι ο Στέφανος, αν και δεν είχε διάθεση, άφησε να του ξεφύγει ένα γελάκι.

«Ένα Johnnie με πάγο για μένα» παρήγγειλε.

Η σερβιτόρα απομακρύνθηκε γυρνώντας τους επιδεικτικά την πλάτη. Ο Βασίλης είπε:

«Καριόλα... Ας έχει χάρη που είμαι στα κέφια μου».

«Πώς έτσι; Για πες...»

«Θυμάσαι το τηλεπαιχνίδι που σου 'λεγα; Τελικά παίζει να το παρουσιάζω εγώ!»

«Μα αυτό είναι σπουδαίο!» απάντησε ο Στέφανος.

«Αυτό που λες» συνέχισε ο Βασίλης. «Ο παραγωγός με είχε δει πολλές φορές όταν έκανα το ρεπορτάζ του Συγκοινωνιών και μου είπε πως είμαι το άφθαρτο πρόσωπο που ψάχνει».

Ο Βασίλης είχε αρχίσει να ενθουσιάζεται.

«Καταλαβαίνεις τι θα πει αυτό, Στέφανε; Θα αλλάξει η ζωή μου! Το παιχνίδι θα κάνει πάταγο. Πρόκειται για μια ολλανδική παραγωγή που σκίζει παντού. Το κλου είναι πως οι παίκτες δε θα έχουν μόνο να κερδίσουν, αλλά και να χάσουν. Θα ποντά-

ρουν όπως στο καζίνο και θα απαντούν σε ερωτήσεις. Στην αγγλική βερσιόν ένας τύπος έχασε το σπίτι του. Η ακροαματικότητα θα χτυπήσει κόκκινο!»

«Και πότε θα ξέρεις οριστικά;»

«Από μέρα σε μέρα μού τηλεφωνάει ο παραγωγός. Είναι τυπική διαδικασία, σου λέω! Έχει κλειδώσει και απομένουν τα διαδικαστικά.»

Η σερβιτόρα έφερε τα ποτά τους. Σε μια προσπάθεια απελπισίας ο Βασίλης τής χαμογέλασε ξανά. Αυτή έφυγε χωρίς να δώσει καμία σημασία. Πιθανότατα δεν το πήρε καν είδηση.

Ο Βασίλης κατέβασε μια δυνατή γουλιά από το ποτό του.

«Εσύ τι κάνεις;» ρώτησε τον Στέφανο.

«Όπως τα ξέρεις. Δε γράφω τίποτα αυτόν τον καιρό...»

«Άσ' τα αυτά, μου τα έχεις πει εκατό φορές. Από γκομενάκια πώς πάει, εννοώ. Παίζει τίποτα;»

«Μιλάω με μια κοπέλα στο Facebook.»

«Στο Facebook;» ο Βασίλης χαμογέλασε. «Επιτέλους! Ποια είναι; Την έχω φίλη;»

«Jesus Wept λέγεται. Το πραγματικό της όνομα είναι Στέλλα.»

«Χμμμ... Δε νομίζω πως την έχω... Και για πες, έχει γίνει τίποτα;»

«Όχι. Δεν την έχω δει από κοντά. Μόνο στο τηλέφωνο έχουμε μιλήσει.»

«Για δείχ' τη μου. Έχει φωτογραφία;»

Ο Στέφανος έβγαλε το κινητό του. Έδειξε στον Βασίλη το προφίλ της Jesus Wept.

«Μαλάκα, καλή είναι! Πόσο καιρό μιλάτε;»

«Ξέρω γω... Δυο τρεις μήνες...»

«Δυο τρεις μήνες;» ύψωσε ξαφνικά τη φωνή του ο Βασίλης. «Και δεν έχετε πιει καν έναν καφέ; Ρε φίλε, θα τη χάσεις! Ξέρεις πόσοι την πέφτουν κάθε μέρα σε κάτι τέτοιες γκομενάρες; Γι' αυτό έγινε το Facebook».

«Η Στέλλα δεν είναι τέτοιος άνθρωπος...»

«Δεν ξέρω τι άνθρωπος είναι η Στέλλα, ξέρω όμως τι είναι τα γκρικ ιντερνετικά καμάκια. Αυτή τη στιγμή που καθόμαστε εδώ σαν τους μαλάκες, κάποιος πηδήκουλας της στέλνει μήνυμα και της γράφει "Χα-λόου, όλα καλά;" με χαμόγελα και φατσούλες».

«Γίνεται να το κόψουμε εδώ;» είπε ενοχλημένος ο Στέφανος. «Δεν έχω πολλή όρεξη απόψε».

«Όπως θες, φίλε. Εγώ πάντως σε προειδοποίησα».

Έμειναν στο μπαρ πάνω από δυο ώρες. Στο μεγαλύτερο διάστημα ο Βασίλης μίλαγε για γκόμενες και για την τηλεοπτική εκπομπή που θεωρούσε σίγουρο πως θα παρουσίαζε. Τον αγαπούσε πολύ τον Βασίλη ο Στέφανος και χαιρόταν γι' αυτόν. Ήταν φίλοι από το νηπιαγωγείο, μετά συμμαθητές στο δημοτικό, στο

γυμνάσιο, μέχρι την πρώτη λυκείου, όπου ο Βασίλης απεβλήθη επειδή συνήθιζε να παίζει χαρτιά μέσα στην τάξη. Οι δυο τους ήταν τελείως διαφορετικοί, αλλά με κάποιον αλλοπρόσαλλο τρόπο ταίριαζαν. Σαν ο ένας να συμπλήρωνε τον άλλο. Πάνω απ' όλα όμως, ο Βασίλης ήταν ο μόνος άνθρωπος που του στάθηκε στην προσωπική του περιπέτεια. Σε εποχές που ο Στέφανος δεν είχε κανένα φίλο, δεν είχε καλά καλά κανέναν άνθρωπο στον κόσμο, ο Βασίλης ήταν πάντα εκεί. Κι αυτό ο Στέφανος δε θα το ξεχνούσε ποτέ.

Είχε πλέον νυχτώσει για τα καλά. Ο Βασίλης είχε κρίνει σκόπιμο να απαιτήσει τον αριθμό της Λιλιάνας, με αποτέλεσμα το κλίμα στο μαγαζί να έχει γίνει πολύ δυσάρεστο γι' αυτόν. Οι δύο φίλοι αποφάσισαν να το διαλύσουν.

«Ζήτα το τηλέφωνό της και πες της να συναντηθείτε» είπε ο Βασίλης ενώ αποχαιρετιούνταν.

«Ποιας, ρε;» απόρησε ο Στέφανος.

«Αυτής της Τζίζους, της πώς τη λένε, της Στέλλας. Θα σου τη φάνε, ρεεε!»

«Εντάξει, θα το κάνω» απάντησε χαμογελαστά ο Στέφανος.

Τα φώτα στην είσοδο της πολυκατοικίας κλειστά. Ο Στέφανος άνοιξε με το κλειδί και έφτασε σχεδόν

ψηλαφώντας στο ασανσέρ. Ανέβηκε, μπήκε στο σπίτι και σωριάστηκε στον καναπέ. Έμεινε ακίνητος για λίγο. Το κεφάλι αδειανό, χωρίς την παραμικρή σκέψη. Μετά σηκώθηκε και άναψε τον υπολογιστή του. Σχεδόν μηχανικά έκανε κλικ στο γαλάζιο εικονίδιο του Facebook. Η οθόνη άρχισε να φορτώνει.

Ξαφνικά ο Στέφανος άνοιξε ένα δεύτερο παράθυρο. Έγραψε www.google.gr και μετά έβαλε στην αναζήτηση δύο λέξεις: «Μαριαλένα Χαλκίδου». Αμέσως η οθόνη του γέμισε από αναφορές για το τραγικό δυστύχημα. «Νεκρή η Μαριαλένα Χαλκίδου», «Θρήνος στον κόσμο του πινγκ πονγκ», «Ένα ατελείωτο “Γιατί;” για την Ελληνίδα πρωταθλήτρια». Και φωτογραφίες: Η Χαλκίδου χαμογελαστή με ένα κύπελλο στο χέρι. Μαζί με άλλες τρεις, ομοιόμορφα ντυμένες, κοπέλες – προφανώς συμπαίκτριες στον σύλλογό της. Στη δεύτερη θέση ενός βάρους, με το αργυρό μετάλλιο στον λαιμό αλλά εμφανώς απογοητευμένη. Η Χαλκίδου να σερβίρει απέναντι σε μια κοντοκουρεμένη –πιθανότατα Κινέζα–, η οποία ήταν γυρισμένη πλάτη στην κάμερα. Σε μια άλλη φωτογραφία, με πολιτικά να χαμογελάει στην κάμερα. Ένα παιδικό, λίγο μελαγχολικό χαμόγελο.

Ο Στέφανος σκρόλαρε πιο κάτω. Μετά από λίγο έπαψαν τα άρθρα για τον χαμό της αθλήτριας και

άρχισαν να εμφανίζονται διάφορες στιγμές από την αθλητική της σταδιοδρομία. Κυρίως αποτελέσματα, νίκες, αλλά και ήττες. Κάποια στιγμή έπεσε σε μια συνέντευξή της: «Μαριαλένα Χαλκίδου: “Φέτος θα είναι η χρονιά μου”». Ο Στέφανος κλίκαρε πάνω στο λινκ, για να φτάσει στην απογοητευτική ένδειξη «This link is no longer available».

Μετά πήρε το μάτι του ένα βίντεο: «Chalkidou vs Popova. Match point». Το έβαλε να παίζει. Μια ατσούμπαλη κοντοκλότσα κάρφωνε σαν παλαβή και η Χαλκίδου έβγαζε θεαματικές άμυνες. Στο τέλος, η Πόποβα πέταξε την μπάλα απελπιστικά έξω και η Μαριαλένα έπεσε στα γόνατα πανηγυρίζοντας. Η κάμερα ζούμαρε στο πρόσωπό της. Ήταν τόσο χαρούμενη. Μετά σκοτάδι και το βίντεο τελείωνε.

Έκλεισε το παράθυρο με το Google και έριξε μια ματιά στο Facebook. Ο Βασίλης είχε ήδη ποστάρει στάτους: «Πρώτη μούρη στην TV! Stay tuned...».

ΕΥΠΝΗΣΕ ΠΟΛΥ ΝΩΡΙΣ το επόμενο πρωί. Όταν άνοιξε τα μάτια του, ήταν επτά και τέταρτο και, όσες προσπάθειες και αν έκανε, δεν κατάφερε να ξανακοιμηθεί. Ήταν κάτι που πάθαινε πολύ συχνά τους τελευταίους μήνες.

Κατά τις εννιά συνειδητοποίησε πως δεν είχε νόημα να στριφογυρίζει στο κρεβάτι του και αποφάσισε να σηκωθεί.

Έφτιαξε βιαστικά καφέ, τον ήπιε σχεδόν μονορούφι και αποφάσισε να κάνει μια βόλτα στην πόλη.

Το πρωί ήταν η στιγμή της μέρας που μισούσε. Θεωρούσε πως εκείνες τις ώρες δεν μπορείς να κάνεις απολύτως τίποτα – είναι ώρες χαμένες από τη ζωή σου. Σκέφτηκε πως, αν έβγαινε έξω, θα μπορούσε να αλλάξει παραστάσεις.

Ήταν ένα πανέμορφο ηλιόλουστο πρωινό. Η κίνηση στους δρόμους ακόμα ελάχιστη, πέρα από κάποιους μαγαζάτορες που άνοιγαν τα μαγαζιά τους. Ο Στέφανος περπατούσε αργά και άσκοπα, χαζεύοντας εδώ κι εκεί. Κάποια στιγμή η ματιά του σταμάτησε στις εφημερίδες που κρέμονταν έξω από το φιλικατζίδικο της γειτονιάς. Οι πολιτικές αναφέρονταν στην οικονομική κατάσταση της εποχής, μια δυο σκανδαλοθηρικές μιλούσαν για μια «ροζ γκαρσονιέρα στις Λιβανάτες». Την προσοχή του όμως απέσπασε γρήγορα μια μεγάλη κατακόκκινη αθλητική εφημερίδα. Το πρωτοσέλιδο ήταν κομμένο στα δύο. Αριστερά έγραφε: «Δοκιμάζει Σαβιόλα ο Μίτσελ». Και δεξιά: «Ατελείωτος θρήνος για την όμορφη Μαριαλένα» και μια μεγάλη φωτογραφία της Χαλκίδου με ένα τεράστιο μετάλλιο στο στήθος – προφανώς από κάποιους σημαντικούς αγώνες. Ο Στέφανος πλησίασε πιο κοντά.

«Έφυγε αναπάντεχα και άδικα από τη ζωή η πρωταθλήτρια του πινγκ πονγκ Μαριαλένα Χαλκίδου. Άγνωστες οι συνθήκες του τραγικού δυστυχήματος στην παραλιακή» και αποκάτω με ακόμα μικρότερα γράμματα: «Ποια ήταν η Μαριαλένα. Συγγενείς και φίλοι μιλάνε για τον “άγγελο με το δολοφονικό σπιν” – Σελίδα 3».

Ο Στέφανος μπήκε στο μαγαζί και αγόρασε την εφημερίδα. Μετά περπάτησε δυο τρία τετράγωνα

παρακάτω και κάθισε σε ένα μικρό καφενεδάκι.

«Τι να σας προσφέρουμε;» ρώτησε ο μεσήλικας σερβιτόρος.

Ήταν ακόμα νωρίς για αλκοόλ.

«Ένα παγωμένο τσάι» παρήγγειλε τελικά ο Στέφανος. «Ροδάκινο».

Βολεύτηκε όσο πιο αναπαυτικά μπορούσε στην ξύλινη καρέκλα και άνοιξε την εφημερίδα κατευθείαν στη σελίδα 3. Το ρεπορτάζ φιλοξενούσε πολλές φωτογραφίες της Μαριαλένας, έναν λεπτομερή απολογισμό της αθλητικής της καριέρας, καθώς και πολλές δηλώσεις συγγενών, φίλων και συναθλητών της.

Ανάμεσα στις φωτογραφίες, και ξεκομμένο από τα υπόλοιπα άρθρα, φιγουράριζε ένα μικρό κειμενάκι μέσα σε ξεχωριστό πλαίσιο: «Λίγες μόνο μέρες πριν από τον απροσδόκητο χαμό της, η Μαριαλένα είχε μιλήσει στη στήλη μας για τα όνειρά της, αθλητικά και μη».

Η Χαλκίδου μιλούσε για τους αγώνες της. Για τη μεγάλη νίκη που είχε πετύχει επί της πρωταθλήτριας Νότιας Κορέας ελάχιστα εικοσιτετράωρα πριν από τον θάνατό της. Για το πώς φανταζόταν τη ζωή της μακριά από τα τραπέζια του πινγκ πονγκ: «Είναι αλήθεια πως ο πρωταθλητισμός με έχει κουράσει. Ατελείωτες ώρες προπόνηση, το στρες των αγώνων... Μια μέρα θα τα αφήσω πίσω μου όλα αυτά. Θα βρω ένα μικρό σπιτάκι, παρα-

θαλάσσιο. Θα κάνω βόλτες στην παραλία. Θα κάθομαι στην αμμουδιά, θα αγναντεύω τον ορίζοντα και θα ονειρεύομαι. Τίποτα άλλο».

Ο Στέφανος άφησε την εφημερίδα στο τραπέζι και έμεινε για λίγο χαμένος στις σκέψεις του.

«Φιλαράκι, τη διάβασες; Να τη δανειστώ λίγο;» Ένας νεαρός από το διπλανό τραπέζι.

Ο Στέφανος πήγε να του δώσει μηχανικά την εφημερίδα.

«Κάτσε ένα λεπτό» είπε πρώτα.

Με προσοχή έκοψε τη φωτογραφία της Χαλκίδου που συνόδευε το μικρό άρθρο που είχε μόλις διαβάσει και την έβαλε στο πορτοφόλι του.

«Πάρ' τη, φίλε μου. Και κράτα τη, εγώ τη διάβασα».

Πλήρωσε το τσάι του και επέστρεψε βιαστικά σπίτι του.

Αργά το απόγευμα. Στο σαλόνι. Ο Στέφανος πήρε μηχανικά ένα ποτήρι και το γέμισε με ούισκι. Σκέτο. Είχε ήδη πιει αρκετά, αλλά ήθελε κι άλλο. Κάθισε για λίγη ώρα ακόμα σιωπηλός στο μισοσκόταδο. Ύστερα σηκώθηκε και άνοιξε τον υπολογιστή. Σέρφαρε για λίγο στο ίντερνετ σε κάποια ειδησεο-

γραφικά site και μετά μπήκε στο Facebook. Μηνύματα δεν είχε και άρχισε να χαζεύει αυτά που έγραφαν στο News Feed οι φίλοι του: «Μια ζεστή απογευματινή αγκαλιά σε όλους», «Μουσακάς από τα χέρια της μαμάς. Αξία ανεκτίμητη», «ΨΟΦΟΣ ΣΤΟΙΓΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ!».

Ο Βασίλης από νωρίς το πρωί πόσταρε τραγούδια heavy metal.

Ο Στέφανος πληκτρολόγησε ένα όνομα στην αναζήτηση: «Marialena Chalkidou». Δεν του έβγαλε τίποτα. Αφαίρεσε το «Marialena» και είδε μπροστά του να αραδιάζονται καμιά δεκαριά άσχετα άτομα.

Δεν είχε λοιπόν Facebook η «άτυχη Μαριαλένα»;

Μετά σκέφτηκε κάτι άλλο. Πληκτρολόγησε «Marialena Xalkidou». Πολλοί στο Facebook γράφουν το ελληνικό Χι με το αγγλικό Χ.

Του έβγαλε μία απάντηση. Ήταν αυτή. Η φωτογραφία του προφίλ ήταν η ίδια που κυκλοφορούσε δίπλα στη θλιβερή είδηση. Αποκάτω υπήρχαν δεκάδες αποχαιρετισμοί από τους φίλους της: «Αντίο, κουκλίτσα», «Καλό Παράδεισο, Μαριαλένα», «Καλό ταξίδι, γλυκιά μου συμπαίτρια», «Στερνό αντίο στην αγαπημένη μας αθλήτρια», «Δεν μπορώ να το πιστέψω... Η Μαριαλένα μας... Η μικρή μας Μαριαλένα...».

Αρκετά πιο κάτω φιγουράριζε το τελευταίο της στάτους: «3-1. Έγινε της Κορέας!», αναφορά στη νίκη της επί της Κορεάτισσας πρωταθλήτριας. Είχε 124 like και 276 σχόλια. Τα πρώτα, καμιά εικοσαριά, έδιναν συγχαρητήρια και σχολίαζαν τη μεγάλη νίκη της Μαριαλένας. Από ένα σημείο και πέρα, όλα τα υπόλοιπα ήταν κι άλλοι μεταθανάτιοι ιντερνετικοί αποχαιρετισμοί.

Ο Στέφανος ένωσε έναν κόμπο στον λαιμό. Γιατί όμως; Ούτε που την ήξερε την κοπέλα, δεν την είχε ακούσει καν ως αθλήτρια.

Έκανε κλικ στις φωτογραφίες της. Δεκάδες άλμπουμ. Τα πιο πολλά για το πινγκ πονγκ. «Πανελλήνιο Πρωτάθλημα», «Προπονητικό καμπ στο Porto Hydra», «Gdańsk-Sopot 2011». Ο Στέφανος άνοιξε το Profile Pictures. Υπήρχε μόνο μία φωτογραφία. Αυτή των άρθρων. Η Μαριαλένα κοίταζε τον φωτογράφο στα μάτια. Με το όμορφο, μελαγχολικό χαμόγελό της. Σειρά είχε το άλμπουμ «Me and my friends». Η Μαριαλένα στην παραλία. Η Μαριαλένα δίπλα σε μια πανύψηλη ξανθιά σε κάποια μουντή ευρωπαϊκή πόλη. Η Μαριαλένα με μια γυναικοπαρέα, όλες καλοντυμένες, μάλλον στη Μύκονο. Η Μαριαλένα να πιπιλάει ένα κουταλάκι παγωτό που της προσέφερε το χέρι κάποιου αγνώστου.

Ο Στέφανος έμεινε για ώρες να χαζεύει τις φωτογραφίες. Κατά κάποιον τρόπο την ένωθε πια οι-

κεία. Έναν δικό του άνθρωπο. Και η ιδέα πως αυτή η γεμάτη χαρά και όνειρα κοπέλα είχε φύγει έτσι άδικα και ξαφνικά από τη ζωή τον τρέλαινε.

Επέστρεψε στην αρχική της σελίδα. Αυτή τη φορά έκανε κλικ στις Πληροφορίες. Η εικόνα πάγωσε, ο κέρσορας έμεινε ακίνητος.

Το κομπιούτερ του Στέφανου είχε αισίως κλείσει τα δεκαπέντε χρόνια. Ένας φίλος του, κομπιουτεράς, του είχε πει πως ήταν θαύμα που λειτουργούσε ακόμα. Ο Στέφανος όμως θεωρούσε πως, αφού έκανε κουτσά στραβά τη δουλειά του, δεν είχε λόγο να αγοράσει άλλο. Στο κάτω κάτω, όπως έλεγε συχνά χαριτολογώντας, ήταν πλέον δεμένος μαζί του.

Αποτέλεσμα όλων αυτών ήταν συχνά ο υπολογιστής να κολλάει και το μόνο που μπορούσε σε αυτή την περίπτωση να κάνει ο Στέφανος ήταν να περιμένει.

Τώρα όμως δεν άντεχε. Ήθελε να εξερευνήσει κι άλλο το προφίλ της Μαριαλένας Χαλκίδου.

Άρχισε να πιέζει με μανία το αριστερό κουμπάκι του ποντικιού. Τίποτα. Συνέχισε. Κάποια στιγμή η εικόνα ξεπάγωσε και ο κέρσορας ξεκόλλησε. Ο Στέφανος πήγε να κλικάρει ξανά πάνω στις Πληροφορίες, όταν πρόσεξε κάτι. Πάνω δεξιά, κάτω από τη φωτογραφία εξωφύλλου –που απεικόνιζε μια φάση από αγώνα πινγκ πονγκ ανάμεσα σε δύο

Ασιάτισσες– υπήρχε η ένδειξη «Το αίτημα φιλίας σας έχει αποσταλεί». Ήταν σχεδόν αστείο. Άθελά του ο Στέφανος είχε κάνει add σε μια πεθαμένη.

Εκείνη τη στιγμή πρόσεξε πως είχε μήνυμα στο Inbox. Ήταν η Στέλλα.

«Καλησπέρα».

«Καλησπέρα» απάντησε ο Στέφανος.

«Όλα καλά; Σε διακόπτω από κάτι;»

«Όχι από κάτι συγκεκριμένο. Χαζεύω στο ίντερνετ».

«Να σου πω. Ξέρω πως θα σου 'ρθει λίγο ξαφνικό, αλλά μήπως έφτασε η ώρα να συναντηθούμε;»

Ο Στέφανος το σκέφτηκε λίγο.

«Ναι» απάντησε. «Γιατί όχι; Πού θες να πούμε;»

«Αύριο θα κατέβω κέντρο για κάτι δουλειές. Θες να πάμε για καφέ στη Σκουφά;»

«Μια χαρά. Να πούμε κατά τις δύο; Σου δίνω το κινητό μου...»

Ο Στέφανος βρισκόταν στη Βενετία. Μαζί με τη Μαριαλένα Χαλκίδου. Περιπατούσαν χέρι χέρι δίπλα στα κανάλια. Ήταν μια υπέροχη μέρα, ο ήλιος έλαμπε, τα δρομάκια της πόλης γεμάτα από κόσμο.

Πέρασαν δίπλα από ένα μαγαζί με σουβενίρ. Η Μαριαλένα είπε:

«Μωρό μου, μήπως μπορείς να περιμένεις λίγο; Θέλω να αγοράσω κάτι για τη μαμά μου».

Η Μαριαλένα μπήκε στο κατάστημα. Ξαφνικά σκοτείνιασε. Ένα κατάμαυρο σύννεφο σκέπασε τον ήλιο. Ο αέρας άρχισε να λυσομανάει. Μπουμπουνητά. Κεραυνοί έσκιζαν τον κατασκότεινο πλέον ουρανό.

Ο Στέφανος στράφηκε προς το μαγαζί με τα σουβενίρ όπου μόλις είχε μπει η Μαριαλένα. Προς μεγάλη του έκπληξη το μαγαζί ήταν ερειπωμένο. Μισογκρεμισμένο, αραχνιασμένο, σκοτεινό. Ήταν φανερό πως είχε χρόνια να λειτουργήσει. Ήταν σίγουρο πως κανείς δε βρισκόταν μέσα.

Εκείνη τη στιγμή πρόσεξε ένα μικρό κοριτσάκι. Φορούσε ένα κίτρινο αδιάβροχο με κουκούλα. Ήταν γυρισμένο πλάτη σε αυτόν και το μόνο μέρος του σώματός του που φαινόταν ακάλυπτο ήταν τα μακριά του τα μαλλιά που προεξείχαν από την κουκούλα. Περιπατούσε, παραπαίοντας από τους ισχυρούς ανέμους, μπροστά από τον Στέφανο.

«Ε!» φώναξε αυτός.

Το κοριτσάκι άρχισε να τρέχει. Πλατσούριζε σαν τρελό μέσα στους χειμάρρους που είχαν στο μεταξύ προκαλέσει τα νερά της καταρρακτώδους βροχής. Κινδύνευε ανά πάσα στιγμή να παρασυρθεί και να καταλήξει στα παγωμένα νερά των καναλιών.

«Ε! Περίμενε! Μην τρέχεις! Θα χτυπήσεις!» φώ-

ναξε ξανά ο Στέφανος κι άρχισε να το κυνηγάει.

Το κοριτσάκι έτρεχε όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Ο Στέφανος προσπαθούσε απεγνωσμένα να το φτάσει.

«Περίμενε! Μην τρέχεις! Στάσου!»

Ήταν πλέον πίσσα σκοτάδι. Η καταιγίδα σάρωνε τα πάντα. Κάποια στιγμή το κοριτσάκι τρύπωσε σε μια θεόρατη εκκλησία. Ο Στέφανος το ακολούθησε λαχανιασμένος.

Μπήκε μέσα στον ναό. Στο βάθος είδε το κοριτσάκι. Είχε γονατίσει μπροστά στο ιερό. Σαν να προσευχόταν.

Ο Στέφανος το πλησίασε όσο πιο σιγανά μπορούσε κι έφτασε ακριβώς πίσω του. Έβαλε απαλά το χέρι του στον ώμο του.

«Μη φοβάσαι» του είπε.

Τότε το κοριτσάκι έστρεψε το πρόσωπό του προς τον Στέφανο. Δεν ήταν κοριτσάκι. Ήταν ένας νάνος με αποκρουστικά χαρακτηριστικά. Στο χέρι του κρατούσε ένα τεράστιο μαχαίρι. Ο Στέφανος έκανε ένα βήμα πίσω τρομαγμένος:

«Όχι... Όχι...».

Ο νάνος περπατούσε με αργά, σταθερά βήματα προς το μέρος του. Ξαφνικά ο Στέφανος ένιωσε στην πλάτη του έναν τοίχο. Δεν μπορούσε να απομακρυνθεί άλλο. Ο νάνος τον πλησίαζε κραδαίνοντας το μαχαίρι. Ο Στέφανος έκλεισε τα μάτια. Η

τελευταία εικόνα του ήταν ο νάνος που ετοιμαζόταν να του μπήξει το μαχαίρι στην κοιλιά.

Άνοιξε τα μάτια. Ο νάνος είχε εξαφανιστεί. Η εκκλησία ήταν πια γεμάτη φως. Από τα παράθυρα έμπαιναν οι ακτίνες του ήλιου. Η καταιγίδα είχε σταματήσει. Όλα ήταν ήσυχα.

Ανακουφισμένος ο Στέφανος άρχισε να κατευθύνεται προς την έξοδο. Πρόσεξε όμως κάτι περίεργο στο ιερό. Πλησίασε για να δει από κοντά.

Πάνω στην Αγία Τράπεζα βρισκόταν το σώμα της Μαριαλένας. Το πρόσωπό της γαλήνιο, τα μάτια της κλειστά. Φορούσε ένα κατάλευκο νυφικό, το οποίο όμως ήταν βαμμένο με το αίμα της. Στο στήθος της ήταν καρφωμένο το μαχαίρι του νάνου. Ο Στέφανος την κοιτούσε αποσβολωμένος.

Απότομα η Μαριαλένα άνοιξε τα μάτια της.

Ο Στέφανος πετάχτηκε από το κρεβάτι του μούσκεμα στον ιδρώτα.